

En tom säck kan inte stå

- Myten om 'förintelsen i gaskamrarna' i Auschwitz

av Lars Adelskog
(2007)

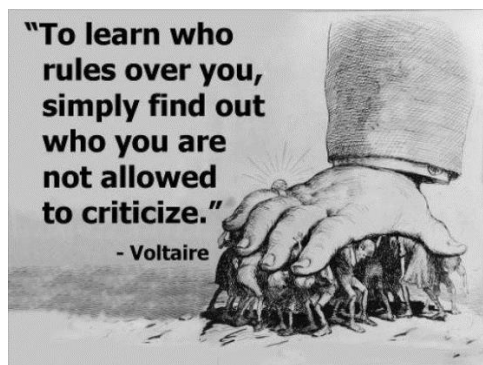
Pia Hellertz – februari 2017

Lars Adelskog¹ har i sin bok *En tom säck kan inte stå* presenterat en mycket ingående, faktsäckad redovisning av varför påståendet i underrubriken till boken, *Myten om "förintelsen i gaskamrarna" i Auschwitz* håller, och som, när man granskar den närmare, blir en "tom säck".

Professor emeritus **Göran Englund** vid Lunds universitet skriver i förordet att forskningen om förintelsens grundpelare har "*kraftigt hämmats genom den kriminalisering av den som skett i flera europeiska länder*" (s. 13).

Revisionister, d.v.s. de som forskat och försökt hitta sanningen bakom den officiella berättelsen och publicerat sig i ämnet, kallas "förintelseförnekare", "anti-semiter" och "rasister" och kan till och med dömas till fängelsestraff och "ruinerande böter" samt kan även få yrkesförbud och pensionsindragning. Vad är det som är så farligt att prata om att Makten måste ta till så extrema insatser? Professor Englund skriver att revisionismen nu vuxit till en världsomfattande företeelse, som inkluderar även akademiker, forskare från olika discipliner, humanister, kemister, fysiker, rättsmedicinare m.fl. (s. 12).

¹ Fotot är hämtat från Håkan Blomqvist blogg, <http://ufoarchives.blogspot.se/2014/01/the-henry-t-laurency-legacy.html>.

Lars Adelskog avslöjar i boken vem/vilka vi inte får kritisera. Och det gör han med mycket tunga fakta efter fleråriga studier av de revisionistiska forskarnas resultat. Boken publicerades första gången 2003 och blev slutsåld, trots att ingen dagstidning recenserade den. Den aktuella upplagan som publicerades 2007 är uppdaterad och författaren har korrigerat några smärre fel.

Vem är Lars Adelskog?

Lars Adelskog är född den 5 maj 1950 i Enskede i södra Stockholm. Han har studerat slaviska språk i Uppsala och orientaliska språk i Stockholm. Han är gift och har en vuxen dotter. Lars har sedan han var 14 år haft ”det fördolda” som sitt viktigaste intresse. De första åren var det främsta intresset UFO-gåtan, men från det han var 17 år var han i huvudsak intresserad av och fördjupade sig i esoteriken.² Adelskog utgår från en andlig världsbild som kallas *hylozoik*, och som presenterats i den undervisning som lämnats av **Henry T. Laurency**.³

Mellan åren 1998 och 2000 var han chefredaktör för tidskriften *Nexus Nya Tider*. I intervjun med **Mohamed Omar** berättar han om syftet med tidningen:

Syftet var folkbildning: att ge väsentlig information, i synnerhet om sådant som de stora massmedierna av skilda anledningar förtiger: den dolda makten (frimureri och frimurerliknande organisationer såsom Bilderberggruppen), alternativa vägar till hälsa, andlighet, förbisedd forskning.⁴

Det ger mig en aning om varför Adelskog börjat intressera sig för ”förintelsen”. Både intervjun och den aktuella boken avslöjar att författaren är mycket beläst på de mest skilda områden.

Revisionismen

De revisionistiska forskarna och författarna hävdar tre grundläggande påståenden:

1) Att det inte finns något dokument som visar att den nazistiska ledningen *medvetet* avsåg att *fysiskt förrinta* judar,

² Uppgifterna är hämtade från en intervju med *Mohamed Omar* som publicerats på <http://u2.lege.net/friaordet.nu/friaordet.nu-20110820/sv/2011/04/08/manniskan-har-ett-uppdrag-intervju-med-lars-adelskog/>

³ Litteratur och information finns på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella webbplats <http://www.laurency.com/Swedish/indexswe.htm> - För den intresserade finns mycket publicerat på internet, se exempelvis <http://www.hylozoik.se/>.

⁴ *Människan har ett uppdrag – intervju med Lars Adelskog* -den **8 april, 2011** av **Mohamed Omar** - <http://u2.lege.net/friaordet.nu/friaordet.nu-20110820/sv/2011/04/08/manniskan-har-ett-uppdrag-intervju-med-lars-adelskog/>

2) Att det inte förekommit några *gaskamrar* för att förinta människor i koncentrationslägren, samt

3) Att det inte har förintats *sex miljoner judar* under den nazistiska förintelsen.

De revisionistiska författarna hävdar dock *inte* att inga människor dog eller att förhållandena i koncentrationslägren kunde vare extremt vidriga och omänskliga. Man menar också att det sannolikt fanns sadistiska fångvaktare som misshandlade och även mördade människor. Revisionisterna förnekar inte heller att judar utsattes för förföljelse under nazismen eller att nazisterna tog deras egendom och fördrev dem från hus och hem och bland annat satte dem i ghetton och i koncentrationsläger. Lars Adelskog hävdar dock att detta är något som även andra nationer sysslat med i århundranden och att liknande förföljelser av olika folkgrupper fortfarande pågår i världen (s. 22).

Adelskog berättar också att koncentrationsläger som fenomen inte är en tysk uppfinning utan använts tidigare av bland annat britterna under boerkriget 1899-1902. Jag vill tillägga att det även i Sverige fanns koncentrationsläger under kriget, något **Tobias Berglund** och **Niclas Sennerteg** beskrivit i boken *Svenska koncentrationsläger – I tredje rikets skugga* (2010). De var i stort sett okända för svenska folket. Ansvariga på politisk nivå var socialminister **Gustav Möller** och **Tage Erlander**, som då var statssekreterare.

Kanske det mest skrämmande koncentrationslägret var *Gulagarkipelagen* i Sovjetunionen som bland andra **Alexander Solsjenitsyn** skrivit böcker om. Även i USA och i andra länder finns fångläger

Exterminismen

Det begrepp Lars Adelskog använder för de ”förintelsetroende” är ”*exterminism*” (s. 21). Exterminera betyder att förgöra, att förinta, att utplåna, att undanröja, så det är ett relevant begrepp, även om jag kanske föredrar det lite mindre laddade begreppet ”*traditionalisterna*”, de som driver den traditionella förintelseberättelsen. Det är ett begrepp som används av andra författare, exempelvis Thomas Dalton.⁵

Författaren menar att exterministerna inte har några tillförlitliga bevis för att den officiella berättelsen om förintelse av sex miljoner judar i gaskamrar. I boken presenterar han mängder med fakta för att revisionisterna har avsevärt tyngre, mer logiska, mer vetenskapligt grundade argument och därför är avsevärt närmare sanningen om det som hände under nazismen.

Auschwitz – exterministernas Mecca

Centrum för den officiella berättelsen är den polska orten *Auschwitz*. Här har man inrättat ett förintelsemuseum. Det är hit de många studiebesöken kommer. Skolklasser med hundratals elever åker till Auschwitz varje år och tittar på de inglasade rummen där skor, glasögon, hår m.m. samlats i enorma högar. Syftet

⁵ Exempelvis Thomas Dalton i *Debating Holocaust* (2015)

är naturligtvis att konkretisera tragedin, göra den förståelig för besökarna.

Adelskog berättar att skillnaden mellan ”normala koncentrationsläger” och ”förintelseläger” började göras först efter omkring år 1960. En historiker, dr **Martin Broszat**, skrev i ett brev år 1960: ”*Varken i Dachau eller i Bergen-Belsen eller i Buchenwald gasades judar eller andra fångar*” (s. 23). Det gasades inte alls i något av lägren i Tyskland medgav brevskrivaren. De som dog föll offer för ”*katastrofala hygieniska och försörjningsförhållanden*”. Dr Broszat menade att endast de läger som låg inom polskt område hade valts ut för gasning, Auschwitz-Birkenau, Sobibór, Treblinka, Chelmno och Belzec. Men även denna teori har visat sig ogrundad.

Förintelseläger

I slutet av 1990-talet genomfördes arkeologiska utgrävningar i Belzec. Resultaten blev aldrig föremål för något nämnvärt utrymme i massmedia. Forskarna fann inga fynd som kunde styrka att där pågått någon förintelse av massor av människor. Visserligen fann man bevis för att många människor dött i Belzec, men inte i den utsträckning och på det sätt som den officiella berättelsen förmedlat. Adelskog redovisar siffror (s. 29). Belzec var inte ett förintelseläger utan ett genomgångsläger för fångar på väg till andra läger eller österut. Auschwitz var i huvudsak ett arbetsläger. Flera stora industrier fanns i Auschwitz, industrier som behövde arbetskraft när så många män var uttagna som soldater i kriget.

Gaskamrar

Enligt den officiella berättelsen genomfördes gasningen av judarna med hjälp av Zyklon B, ett insektsbekämpningsmedel, som innehåller det starka giftet cyanväte. Ingen av de byggnader som påstods vara gaskamrar undersöktes av experter förrän år 1987 när en journalist i Kanada ställdes inför rätta för att ha ”förnekat förintelsen”. Då fick den amerikanske gaskammarexperten **Frederick A. Leuchter** uppdraget att undersöka (s. 37, 94). Leuchter hade arbetat med de gaskamrar som användes i USA när dödsstraff genomförts. Han tog prover av väggarna i de påstådda gaskamrarna i Auschwitz. Han tog också prover från en verklig gaskammare som användes för att desinficera fångarnas kläder och madrasser för att förebygga epidemier (s. 94) Sen fick ett oberoende laboratorium granska proven. Adelskog redogör ingående för resultaten. Men eftersom Leuchter arbetade på uppdrag av revisionisterna, så räknades inte hans undersökning. Han skrev en rapport, *The Leuchter Report – End of a Myth*, där han redovisar att han inte fann några som helst tecken på att huset använts för gasning med Zyklon B.⁶ Leuchter-rapporten har blivit förbjuden i flera

⁶ *The Leuchter Report* - <http://vho.org/aaargh/fran/livres2/rapport1e.pdf>

Det finns flera videor på Youtube där Frederick Leuchter föreläser om sina studier,

demokratiska länder i Europa, däribland Tyskland, Österrike, Schweiz och Frankrike (s. 95).

Den enda gasning man kunnat konstatera är gasningen av kläder och sängkläder för att ta kål på de löss som spred fläcktyfus. Lars Adelskog går mycket noggrant igenom hur kamrarna påstås ha varit byggda och hur de påstås ha fungerat. När berättelsen blir så enormt konkret, så är det lätt att se orimligheterna i traditionalisternas påståenden. Det är mycket märkligt att dessa påståenden inte har ifrågasatts, analyserats och diskuterats för länge sen. Bara detta faktum förstärker min känsla av att det är något som medvetet döljs.

En revisionist som satt i koncentrationslägret Buchenwald visste att där inte fanns några gaskamrar. När han konfronterade en medfånge, som påstod att det fanns, sa denne:

Jo, det är riktigt, men det var bara ett uttryckssätt ... och eftersom dessa saker fanns någonstans, är det inte så viktigt (s. 20)

Ett tema som ofta tas upp i traditionalisternas berättelser är användningen av Zyklon B för att gasa fångarna. Även i detta fall är berättelserna helt orimliga och strider mot all vetenskap. Jag blir enormt förvånad att detta var teman som inte behandlades i rättegångarna mot nazisterna. Lars Adelskog berättar om fem helt olika versioner som olika "vittnen" beskrivit om hur man använde Zyklon B (s. 115 ff).

Krematoriet Auschwitz 1945
som påstods vara gaskammare

Skorstenen har blivit tillbyggd efter 1945
Fotot taget 2013

Krematorier

Det fanns krematorier i många läger. Människor dog av sjukdom, ålder, svält och hårt arbete. Bland annat grasserade som nämnts fläcktyfus i flera läger. De döda måste brännas för att sjukdomarna inte skulle spridas vidare. Eftersom det fanns så få krematorieugnar så brändes de döda sannolikt ute i det fria, men inte i gropar som vissa överlevare påstår, utan på bål. Det skulle enligt experter ha

exempelvis *Ernst Zündel, Fred Leuchter and Robert Faurisson* -
<https://www.youtube.com/watch?v=nVmVEylRqQ0>

varit svårt att bränna kroppar i gropar. Lars Adelskog går igenom de olika teorier som florerar och granskar dem utifrån naturvetenskaplig kunskap och utifrån vilka praktiska möjligheter som stod till buds för lägervakterna, när det gällde att göra sig av med de som dött. Hans redogörelser, som han bygger på forskningsresultat, visar orimligheten i de traditionella berättelserna.

Han redogör detaljerat för storleken på krematorierna, hur själva bränningen av liken påstås ha gått till enligt traditionalisterna och hur man sen hanterade askan (s. 71ff). Beskrivningen visar orimligheterna i de traditionella berättelserna. En liten detalj. En författare, **Eva Schloss**, som enligt Adelskog var styvdotter till **Anne Franks** pappa, skrev:

Denna natt brann krematorieugnarna i timal, och orangefärgade lågor sköt upp genom skorstenarna mot den nattsvarta himlen (s. 110).

Problemet med historien är att det inte kan skjuta upp några orangefärgade lågor från krematorier, vilket en kriminalteknisk expert beskriver i boken (s. 111). Lars Adelskog visar några av de manipulerade foton som skapats i propagandasyfte, bilder som ska förstärka traditionalisternas berättelser (s. 165ff).

En skärmdump från videon *6 000 000 – Lies! The Greatest Hoax in History*.⁷ Videon innehåller många liknande manipulerade bilder var syfte det är att uppröra.

Sex miljoner

En siffra som ständigt återkommer när det gäller hur många judar som dog under nazisternas förintelse är *sex miljoner*. Lars Adelskog ägnar ett kapitel åt matematiken och visar orimligheten i påståendet (s. 79ff). Det är en siffra som flera författare ifrågasätter, bland andra **Thomas Dalton** (2015)⁸ och **Peter**

⁷ <https://www.youtube.com/watch?v=Y-4sJud-eXs>

⁸ Dalton, Thomas (2015) *Debating Holocaust*, Winter, Peter (2015) *The Six Million – Fact or Fiction?*

Winter (2015). Adelskogh berättar att när Sovjetunionen bröt samman år 1991 så öppnades arkiv som möjliggjorde studier av de dokument som tidigare var hemliga. Dit hör bland annat dödböckerna. Jag hänvisar till boken för studium av siffrorna och en bedömning av deras rimlighet kontra orimlighet. Jag rekommenderar också Peter Winters och framför allt Thomas Daltons böcker som underlag för analysen.

Även det kapitel där författaren diskuterar gaskamrar och krematorier och de praktiska möjligheter att förinta människor på det sätt traditionalisterna påstår är ett kapitel fullt med siffror som visar orimligheterna.

Medvetet planerat dödande?

Man har inte hittat några dokument som visar att Hitler beslutat att judarna skulle förintas. Däremot finns det dokument som visar att obotlig sjuka skulle dödas, den s.k. ”eutanasiaaktionen” (s. 41). Den mest kände förintelseforskaren, professor **Raul Hilberg** skrev boken *The Destruction of the European Jews* (1961). Han räknas av både traditionalister och revisionister som den som studerat området längst och mest ingående. Revisionisterna har dock funnit en hel del uppgifter hos Hilberg som de ifrågasätter. Det mest märkliga som Lars Adelskogh tar upp är när professor Hilberg tar till en ”ockult” förklaring när det gäller frågan om att det inte finns några dokument som visar att Hitler gett order om dödande av judar, ”tankeläsning”. Adelskogh citerar ur en artikel:

Men det som började år 1941 var en förintelseprocess, som inte planerats i förväg, inte organiserats centralt av någon myndighet. Det fanns ingen skriftlig plan och ingen budget för förintelseåtgärderna. Dessa vidtogs steg för steg, ett steg i taget. Sålunda uppstod icke så mycket en genomförd plan som ett otroligt möte hjärnor emellan, en samsyn – tankeläsning av en vitt förgrenad byråkrati” (s. 46)

Lars Adelskogh granskar professor Hilberg och hans försvar av den traditionella berättelsen ingående. Intressant läsning!

Tyska folkets skuld

Den officiella berättelsen anklagar inte bara nazisterna utan hela det tyska folket har fått bära skulden under de dryga 70 år som gått sen freden, trots att man ”inte lyckats prestera något sakbevis för detta påstådda brott”, skriver Adelskogh (s. 39). Författaren skriver att det tyska folket under drygt sextio år (det är i skrivande stund 70 år) stått ”under den oerhörda anklagelsen att kollektivt ha dömt judarna till döden och att, så långt det kommit åt dem, ha förintat dem genom ett kallblodigt massmord”. Och grunden för de bekännelser som lett till detta har tvingats fram genom tortyr av vittnen (s. 77).

Författarens berättelser

Lars Adelskog citerar många andra författare som förmedlar den officiella förintelseberättelsen och jag undrar i mitt stilla sinne vad dessa författare hade i åtanke när de skrev. Det är ofta helt horribla men mycket detaljerade berättelser, men när Adelskog granskar dem så är det lätt att inse det praktiskt omöjliga i berättelserna. De strider till och med ofta mot naturlagarna.⁹ Jag vill ta bara ett exempel:

Genom en sinnrik mekanism sänktes så golvet med alla de tusentals judarna ned i en bassäng under golvet – men inte längre än att vattnet nådde dem till höfterna. Så leddes starkström genom vattnet och på bara några ögonblick var alla de tusentals judarna avlivade (s. 30).

Nürnbergrättegångarna

Mycket skakande var det att läsa Lars Adelskogs berättelser om hur rättegångarna i Nürnberg mot de nazisternas krigsförbrytelser under åren 1945 till 1946 gick till, något som även Peter Winter beskrivit i sin bok. De åtalade, exempelvis **Rudolf Höss**, torterades enormt grymt för att man ville tvinga honom att erkänna massmorden, gaskamrarna och hur gasningen gick till, vilket han gjorde.¹⁰

Författaren berättar att en amerikansk domare, Charles F. Wennerstrum, som var ordförande vid en av domstolarna i Nürnberg, lämnade sin post och åkte hem. Han upplevde avsmak för den orättvisa och den manipulation som rådde vid domstolarna. En annan amerikansk domare beskrev vad som kunde ske, hur man fick de anklagade att bekänna. Jag citerar de inledande raderna av Adelskogs citat:

Man lät personer låtsas vara präster, som skulle åhöra bikt och ge syndaförlåtelse; man torterade fångarna med brinnande stickor under naglarna: man slog ut tänder och knäckte käkben: man satte dem i isoleringscell och på matrasoner nära svältgränsen...(s 147).

Och så vidare... Det långa citatet slutar med orden: ”*Starka män bröts ned till vrak, som var beredda att mumla fram den bekännelse åklagarna krävt av dem*” (s. 147).

Vittnesuppgifter har visat sig vara motstridande och ofta praktiskt omöjliga. Och ändå användes de som underlag för beslut om straff vid rättegångarna, vilket ofta handlade om dödsstraff. Lars Adelskog redovisar

⁹ Detta är något som Jürgen Graf konstaterar i sin bok *Förintelsen skärskådad – Ögonvittnes uppgifter kontra naturlagar* (1993, 2006). Den ligger som pdf-fil på <http://www.vho.org/aaargh/fran/livres6/GRAFHolsv.pdf>.

¹⁰ Det har inte genomförts några liknande rättegångar mot de krigsförbrytelser som Sovjet och de allierande gjorde sig skyldiga till. Varför?

några vittnesberättelser. Det är svårt att tro att regelrätta juridiska krav på hur en rättegång ska gå till för att verkligen vara rättvis, har tillämpats i Nürnberg. Det är också en kritik som framförts mot Nürnbergrättegångarna från flera källor. De flesta domarna var judar. De åtalade fick inte trovärdiga försvarsadvokater. Bevisen granskades inte vetenskapligt. Med mera...

Hur uppstod Auschwitz-myten?

Lars Adelskog berättar ingående om hur bilden av "förintelseläggret" i Auschwitz successivt växte fram. Röda armén ockuperade Auschwitz den 27 januari 1945. Några judiska ryska journalister skrev en artikel i Pravda om vad man påstod sig ha sett i Auschwitz. Den definitiva formen fick myten genom den framtvingade berättelsen av den torterade Rudolf Höss' och hans "bekännelser" (s. 146).

Han beskriver också många människoöden som blivit konsekvenser av lögn och bedrägliga uttalanden. Om män som anklagats för brott och ohyggliga gärningar, vars identiteter förfalskats, och som visat sig vara oskyldiga. För att vidmakthålla den traditionella berättelsen, myten, verkar "ändamålet ha helgat alla medel".

Författaren räknar upp namnen på ett antal "vetenskapsmän" som sprider myten om förintelsen och framhärdar att det är en sanning och som refererar till varandras forskning. Han nämner sexton personer, samtliga är judar. Men han nämner också namnen på fem personer, icke-judar, som också är traditionalister. Han konstaterar dock att "*Myten om det effektiva massmordet i gaskamrar' måste därför i allt väsentligt betecknas som en produkt av judisk intelligens*" (s. 161). Jag antar att det också handlar om akademisk karriär och renommé samt också om forskningsanslag. Då får samvetet och det genuina akademiska intentionen att söka och förmedla sanna fakta, stå tillbaka för akademisk överlevnad. Det är ett dilemma som finns inom flera akademiska sektorer och discipliner.

Ett intressant grepp som författaren använder då och då är att han skriver: "*Förutsatt att xxx är sant...*" vad skulle det innebära? Och sen diskuterar han för och emot antagandet och visar därmed vad som verkar mest logiskt, rimligt och sannolikt.

